

UNIVERZITA KARLOVA

HUSITSKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA

Pojem svátosti v Základech víry CČSH

The Sacrament as a Term in the Catechism of Czechoslovak Hussite
Church

Seminární práce

Vedoucí práce:
Mgr. Pavel Kolář, M.T.S., Th.D.

Autor:
RNDr. Jan Oldřich Krůza, Ph.D.

Praha 2022

Prohlašuji, že jsem tuto seminární práci vypracoval samostatně a výhradně s použitím citovaných pramenů, literatury a dalších odborných zdrojů.

Beru na vědomí, že se na moji práci vztahují práva a povinnosti vyplývající ze zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona v platném znění, zejména skutečnost, že Univerzita Karlova má právo na uzavření licenční smlouvy o užití této práce jako školního díla podle §60 odst. 1 autorského zákona.

V Praze dne 9. května 2022

.....

Podpis autora

Abstrakt:

TODO: Abstrakt

Klíčová slova:

svátost, CČSH

Abstract:

TODO: Abstract

Keywords:

Sacrament, Czechoslovak Hussite Church

Obsah

1	Úvod	1
1.1	Vymezení pojmu svátost	1
2	Svátost v Základech víry	3
2.1	Mimo stať věnovanou svátostem	3
3	Závěr	4
	Seznam použité literatury	5

1. Úvod

1.1 Vymezení pojmu svátost

Co je vlastně svátost? Jak tomu v humanitních oborech bývá zvykem, pojem není ostře a bezsporně ohraničen. Teologie je navíc obor, který se zabývá věcmi člověka přesahujícími, ba tento svět přesahujícími. O co více tedy je obtížné definovat pojmy, jako to umí např. matematika? Přesná definice je možná, pohybujeme-li se v rámci dobře definovaného modelu. Hůře je možná, pohybujeme-li se v rámci popisu reálného světa. A ještě hůře je možná, jestliže hranice světa překračujeme.

S rostoucí obtížností podat definici ale roste i relevance a obsažnost pojmu. Např. v hypotetickém modelu ve formě počítačové hry mohu svátost zcela přesně definovat jako nějaký úkon nebo předmět, který postavě dodá třeba nějaký bonus nebo zvláštní schopnost. Definice může být precizní, ale týká se jenom hry a souvislost se životem bude nulová. Navíc se tam pojem může zcela vyprázdnit. V rámci světa mohu svátost definovat vágně a napadnutelně např. jako viditelné znamení Božího působení. Otevírají se zde dveře ke hnidopíšství a otázkám, co tedy ještě za svátost považovat a co nikoliv. Mohu vymýšlet různá viditelná znamení, která by se za svátost považovala stěží, a definici tak nabourat. Nicméně při dobré vůli rozumět se může takto definovaným pojmem předat něco z jeho vnitřního smyslu. Může pomoci k pochopení a sladění myslí toho, kdo definici tvoří či sděluje a toho, komu je předložena. Na třetím stupni, za hranicemi světa, u Boha má svátost význam sama o sobě a její pochopení a prožití je zázrak, který nejde mechanicky zprostředkovat. Odtud pojem pramení, jeho prožití mu dává vzniknout v lidském duchu a následně v jazyce. Definovat ho tak, aby došlo k pochopení na této úrovni, je možné jen na základě skutečného propojení dvou duší a užití slov či jiných prostředků přizpůsobených konkrétnímu jedinci v konkrétní situaci. Zde se pak můžeme bavit o pojmu zasvěcení spíše než o běžném sdělování.

Jde-li nám tedy o to, ujasnit si, co míníme svátostí, nemůžeme toho na těchto stránkách vyčerpávajícím způsobem dosáhnout. V rámci modelu je to snadné: Pro Církev československou husitskou je svátostí sedm, a to

1. křest,
2. biřmování,
3. večeře Páně,
4. kněžské svěcení,
5. zpověď,
6. manželství a
7. útěcha nemocných.

Každá z nich má pak samostatnou definici, a to opět na každé ze jmenovaných úrovní.

V rámci tohoto světa pojem svátosti definovali mnozí. K nejčastěji zmiňovaným patří sv. Augustýn: „*Sacramentum est sacrum signum*,“ (De Civitate Dei X, 5) čili „svátost je svaté znamení“. Znaměřší verze „*sacramentum est invisibilis gratiae visibilis forma*,“ čili „svátost je viditelná forma neviditelné milosti,“ je patrně Augustýnovi připisována neprávem, byť harmonuje s duchem jeho nauky (King, 1967).

Dalším velikánem je Tomáš Akvinský, který praví: „*Sacramentum potest aliquid dici vel quia in se habet aliquam sanctitatem occultam, [...] vel quia habet aliquem ordinem ad hanc sanctitatem*,“ (Summa Theologiae III Q60) čili „Svátostí může být zváno něco, co v sobě má nějakou skrytou svatost nebo co má nějaký řád (rozuměj vztah) k takové svatosti.“

Z moderních autorů zmiňme Karla Bartha, který se svým způsobem drží Augustinova pojetí: „Svátost je doprovodným a potvrzujícím symbolickým úkonem.“ (Barth, 1946, I, 1) Doprovodným se míní ke zvěstování, z čehož pro mne plyne pojetí svátosti jako čehosi principiálně menšího než zvěstování.

K doteku třetí, božské úrovně nám může dopomoci samotný dokument, kterým se zabývá tato práce. V závěru úvodu stojí: „*Kéž tento naukový dokument v milosti a světle Ducha svatého je pomocí ke katechezi, vzdělávání ve víře, zvěstování církve a jejímu liturgickému slavení a svátostné službě*.“ Zde totiž jazyk umožňuje dvojí čtení: svátostnou službu jednak jako vysluhování svátostí definovaných na úrovni modelu, čili jedné ze sedmi, a jednak jako službu, která je svým charakterem svátostná. Toto druhé, patrně nezamýšlené čtení může evokovat libovolnou činnost, která je prováděna ve skutečné službě Duchu svatému, a to ji činí svátostnou. Můžeme tak aplikovat Tomášův pojem svátosti jako něčeho, co v sobě skrytě obsahuje svatost. V tomto duchu necht je svátost chápána a necht je takto ve svátost proměněna veškerá naše činnost.

2. Svátost v Základech víry

2.1 Mimo stať věnovanou svátostem

Krom výše uvedeného užití obratu „*svátostná služba*“ nacházíme zmínku o svátosti v citované pasáži Čtyř pražských artikulů. Ty jsou uvedeny jako jeden z pramenů našich Základů víry. Hovoří se zde o „*velebné svátosti těla a krve Pána našeho Ježíše Krista*“, . Samo použití pozitivního elativu *velebný* má dalekosáhlé důsledky. Nastavuje to osobní a zúčastněný postoj vůči svátosti, v tomto případě večeře Páně. Je to svým způsobem vyznání a bez něho se nelze svátosti přiblížit jinak než jako sterilnímu pojmu. Je proto nanejvýš šťastné, že se Základy na tento starý text odvolávají jako na svůj pramen.

Další užití slova svátost nacházíme v odpovědi na otázku 13: „*v čem je Boží církev po celém světě jednotná?*“, a sice že „*užívá svátosti křtu a večeře Páně*.“ Zdálo by se, že se vlastně zde o svátostech nic nevypovídá, nýbrž že se vypovídá jen o církvi. Opak je pravdou: Svátosti křtu a večeře Páně jsou zde postaveny do spojujícího prvku všech světových křesťanských denominací. Dává jim to další rozměr posvátnosti: Krom inherentního významu tím, co jsou, přibírají rozměr definujícího prvku celosvětového křesťanstva. „Jsem-li účasten těchto dvou svátostí, patřím do rodiny křesťanů z celé Země.“

V odpovědi na otázku 27 „*Kdo je hlavou Boží církve?*“ se dočítáme, že „*Hlavou Boží církve je Kristus, který ji vede, oživuje a řídí svým Duchem skrze svědectví Písma svatého a svátosti jako své tělo*.“ Především je zde třeba větu syntakticky zjednotnit. Nabízí se totiž čtení, že se hovoří o *svátostech jako (např.) Kristovo tělo*. To je čtení mylné a větu je třeba číst tak, že *Kristus církev řídí jako své tělo*, a to *skrze svědectví Písma svatého a svátosti*. Plyne to z protikladu hlavy a těla, kterého se zde užívá jako metaforu.

3. Závěr

Seznam použité literatury

BARTH, K. (1946). *Die kirchliche Dogmatik: Bd. Die Lehre von Gott*, volume 1. Evangelischer Verlag.

KING, R. F. (1967). The origin and evolution of a sacramental formula: Sacramentum tantum, res et sacramentum, res tantum. *The Thomist: A Speculative Quarterly Review*, **31**(1), 21–82.